

D ů v o d y:

Stěžovatel nařiká si do toho, že nebyly mu z uhrazovacího kapitálu, úmrtím výměnice uvolněného, přikázány k zaplacení také úroky ode dne příklepu dále jdoucí. Stalo se tak zcela právem. Neboť uvolněný nyní kapitál jest částkou nejvyššího podání, které příklepem nastoupilo na místo hypotéky a slouží k uspokojení zástavním právem nadaných pohledávek a jich příslušenství jen do dne příklepu, kterým dnem realizace zástava vydražené nemovitosti pro ně přestává, takže jen to, co věřitel až do tohoto dne k pohledávání má, platí za hypoteční pohledávku (§§ 216 posl. odst., 156 a 171 odst. 2 exl. ř.). S poukazem na zákona zcela odpovídající vývody rekursního soudu sluší proti mínění dovolací stížnosti dodat jen tolik, že úroky z nejvyššího podání, jež vydražitel platí a jež se ovšem rovněž mezi věřitele rozvrhují, nepřísluší těmto a také se jim nepřikáží z nejvyššího podání z důvodu smluvně pro ně zřízeného zástavního práva, nýbrž ony tvoří, jak vidno z ř. 229 ex. ř., zvláštní masu jako plody složeného nejvyššího podání, na kterých participují ovšem věřitelé dle poměru pohledávek, jež a pokud došly úhrady, poněvadž nejvyšší podání bylo pro ně složeno, pokud se týče náleželo jim ode dne příklepu, a proto náleží jim také jeho plody od tohoto dne. V daném případě však z uhrazovacího kapitálu jdoucí úroky příslušely dle původního rozvrhu hypotekárnímu věřiteli na místě výměnici, která mu postoupila přednost knihovní před svojí rentou, a kapitál samotný, který právě se rozvrhuje, sloužiti může jen k úhradě pohledávek, pro které platila hypotéka.

Čís. 153.

Zrušil-li odvolací soud rozsudek první stolice pro zmatečnost, neodmítnul-li však žalobu, nýbrž odkázal věc k opětnému projednávání a rozhodnutí, lze si proti tomu stěžovati jen tehdy, jestliže soud odvolací vyhradil právní moc svého zrušujícího usnesení.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1919, R I 161/19.)

O d v o l a c í s o u d (krajský soud v Chebu) zrušil rozsudek prvního soudu (okresního soudu v Karlových Varech) pro zmatečnost § 477 č. 4 c. ř. s., jelikož nebyla žaloba žalovanému řádně doručena a tím mu byla odňata možnost, před soudem projednávat, zrušil pak také předchozí řízení od prvního roku počínajíc a odkázal věc k procesnímu soudu první stolice, aby ji projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs žalobců jako nepřipustný.

D ů v o d y:

Soud odvolací v odpor vzatý rozsudek a předcházející řízení zrušil a vrátil věc soudu první stolice k novému jednání a rozhodnutí, aniž by vyhradil právní moc svého zrušujícího usnesení. Nastal tudíž případ § 519 č. 3 c. ř. s., v němž proti usnesení odvolacího soudu za odvolacího

řízení vydaným rukurs není dopuštěn. Nelze namítnouti, že jde o případ § 519 č. 2 c. ř. s., jelikož byl rozsudek první stolice pro zmatek zrušen. Neboť tohoto případu lze užití jen tehdy, když byla v odpor vzatým usnesením odvolacího soudu nejen vyslovena zmatečnost rozsudku první stolice, nýbrž také odmítnutí žaloby, poněvadž se v tomto případě podle § 488 odst. 1 c. ř. s. věc již neprojednávává a proto případ § 519 č. 3 c. ř. s. vůbec nastati nemůže.

Čís. 154. ✓

Na základě § 1 zák. o ruč. žel. lze se domáhati jen náhrady škody způsobené zraněním na těle neb usmrcením člověka, nikoliv i náhrady škody věcné.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1919, Rv I 199/19.)

Žalobkyně, která, stojíc mezi jízdou elektrickou pouliční drahou na přední plošině vozu, z vozu toho vypadla, protože vlak, chtěje mimo zastávku zastavit, při brzdění sebou trhl a výstup s plošiny nebyl uzavřen řetězem, domáhala se na podnikatelstvu dráhy nejen náhrady škody, kterou utrpěla zraněním na těle, nýbrž i škody, která jí byla způsobena poškozením šatu a klobouku. — Obě nižší stolice (krajský soud v Litoměřicích a vrchní zemský soud v Praze) uznaly, že žalobní nárok pozůstává co do důvodu v plné míře po právu. Pokud jde o žalobkynin nárok na náhradu škody, kterou utrpěla poškozením šatů a klobouku, uvedl soud odvolací ve svých důvodech: Nové znění odst. 2 § 104 j. n. připouští dohodu stran o příslušnosti obchodního soudu. Jakmile jest určen rok k ústnímu líčení, nemůže nepříslušnost obchodního soudu z moci úřední již učiněna býti předmětem rozhodnutí a nepříslušnost kausálního soudu nezakládá již také důvodu zmatečnosti. Jelikož věcná nepříslušnost soudu při prvním roku namítána nebyla, byl procesní soud podle § 227 c. ř. s. oprávněn, jednati spolu o nároku na náhradu škody věcné. I kdyby závazek dráhy k náhradě škody věcné ze zákona o povinném ručení železnic nevyplýval, byl by závazek ten přece opodstatněn podle občanského práva o náhradě škody, poněvadž ve případě našem byla i tato věcná škoda bezprostředním a jistým následkem příhody v dopravě a zákonná domněnka zákona o ručení železnic, že příhoda ta nastala z viny podniku neb osob, jichž tento k výkonu dopravy používá, nebyla, jak to vyžaduje zákon o ručení železnic, vyvrácena, takže má žalovaná i na této škodě vinu. (§ 1295 obč. zák.).

Nejvyšší soud, vyhověv z části dovolání žalované dráhy, uznal, že žalobní nárok pozůstává co do důvodu po právu jen, pokud jde o náhradu škody způsobené žalobkyni zraněním na těle, kdežto nárok na náhradu škody, způsobené jí poškozením šatu a klobouku, co do důvodu po právu není.

Důvody:

Dovolání jest oprávněno, pokud, uplatňujíc dovolací důvod nesprávného právního posouzení rozepře dle § 503 č. 4 c. ř. s., si stěžuje, že nárok žalobní byl uznán po právu, i pokud jde o náhradu škody způso-